

★ ★ VENNY HELÉN ★ ★

WSOY

RAMBON TALLI

Valkean ratsun
kirous

Kuvittanut
Kaisa Pirttinen

Sarjassa aiemmin ilmestynyt:

Kadonneiden hevosten mysteeri

Yön hevonen

Kultaharjan salaisuus

Mahdoton unelma

Kateus vai ystävyys?

Ensimmäinen painos

Teksti © Venny Helén ja WSOY 2026

Kuvat © Kaisa Pirttinen ja WSOY 2026

Kannen valokuva © Sabrina Bqain WSOY 2026

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-52105-2

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

★ ★ VENNY HELÉN ★ ★

RAMBON TALLI

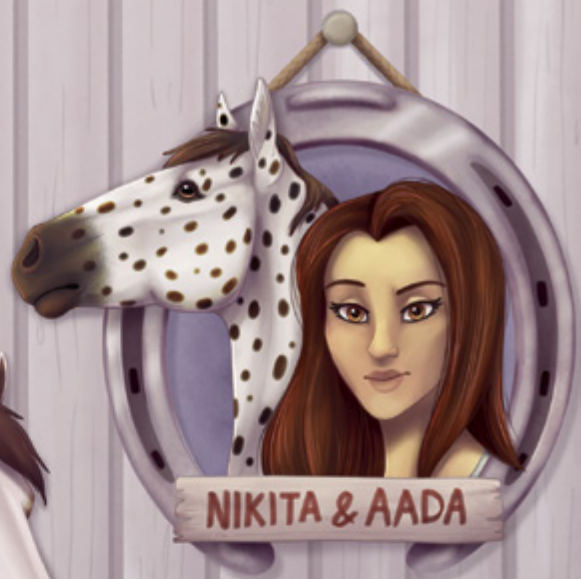
Valkean ratsun kirous

KUVITTANUT KAISA PIRTTINEN

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

VIESKERIN TYTÄR
KOMMENTOI
RAVIKELIÄ:
"liihahaa!"

Sivu 4

Naapurin Erkki:
"MENEN
ULOS TÄSSÄ
SÄÄSSÄ!"

Sivu 5

ILTAHIRNAHDUS

LUMIMYRSKY

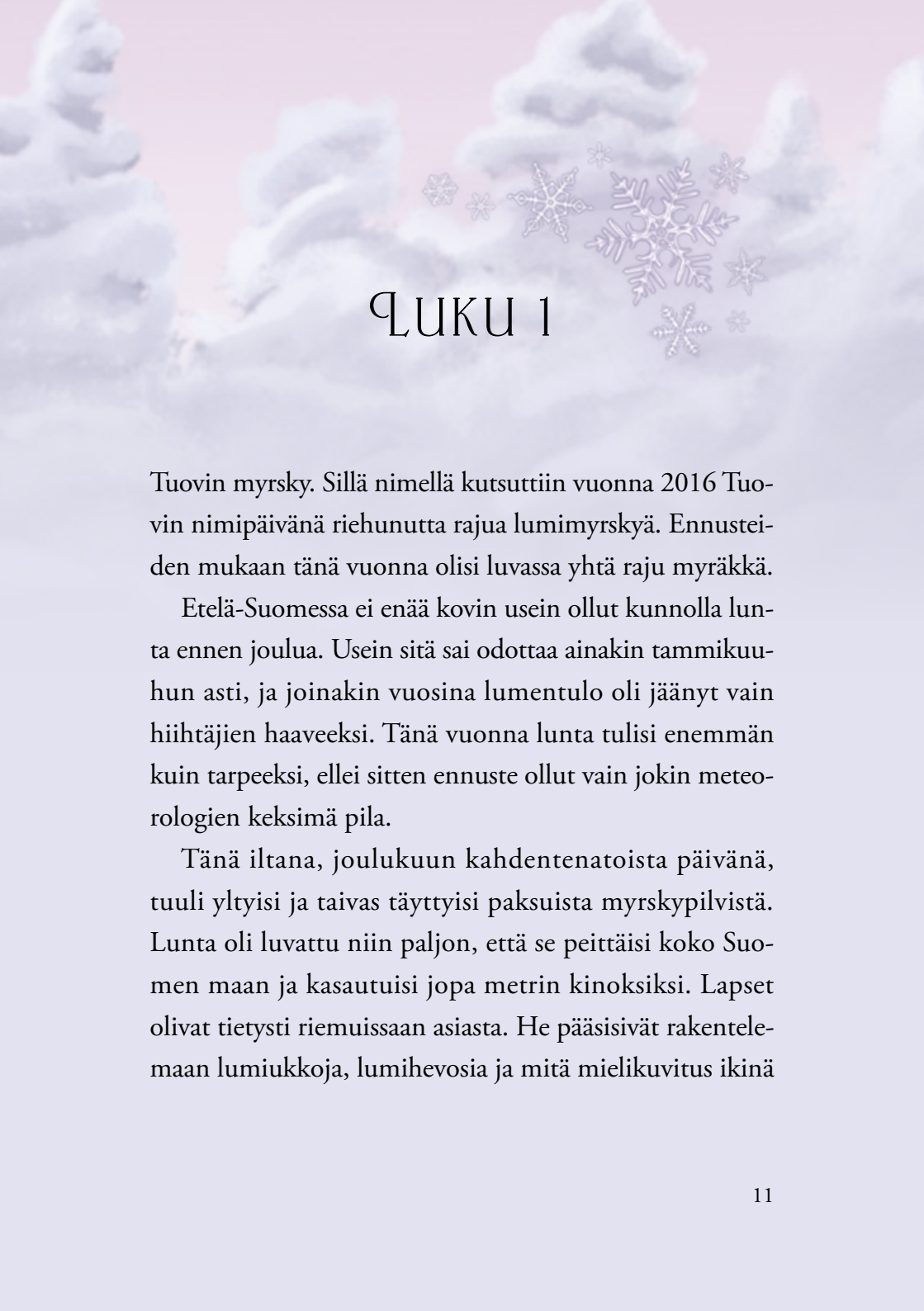
ISKEE!

Jopa

metrin

korkuiset kinokset!

Sivu 2

LUKU 1

Tuovin myrsky. Sillä nimellä kutsuttiin vuonna 2016 Tuovin nimipäivänä riehunutta rajua lumimyrskyä. Ennusteiden mukaan tänä vuonna olisi luvassa yhtä raju myräkkiä.

Etelä-Suomessa ei enää kovin usein ollut kunnolla lunta ennen joulua. Usein sitä sai odottaa ainakin tammikuuhun asti, ja joinakin vuosina lumentulo oli jäänyt vain hiihtäjien haaveeksi. Tänä vuonna lunta tulisi enemmän kuin tarpeeksi, ellei sitten ennuste ollut vain jokin meteorologien keksimä pila.

Tänä iltana, joulukuun kahdentenatoista päivänä, tuuli yltyisi ja taivas täyttyisi paksuista myrskypilvistä. Lunta oli luvattu niin paljon, että se peittäisi koko Suomen maan ja kasautuisi jopa metrin kinoksiksi. Lapset olivat tietysti riemuissaan asiasta. He pääsisivät rakentelemaan lumiukkoja, lumihevosia ja mitä mielikuvitus ikinä

keksisikään. Lasten ei tarvinnut murehtia lumitöistä tai siitä, miten auton saisi kaivettua aamulla esiin hangen alta.

Kultaharjan kaupungin laidalla, peltojen keskellä sijaitsevalla Rambon tallilla mielipiteet tulevasta lumimyrskystä vaihtelivat hyvinkin paljon. Hevoset ovat hyvin sopeutuvaisia eläimiä. Ne selviäisivät myrskystä, kunhan niillä oli lämmin loimi yllä ja mahdollisuus päästä sisälle tuulensuojaan tarpeen tullen. Tallin omistaja Anni ja hänen

puolisonsa Teemu olivat huolissaan siitä, riittäisikö hevosille tarhassa sulaa juomavettä ja kaataisiko kova tuuli tai painava lumikerros tarhan aidat. Entä miten he itse pystyisivät rämpimään hangessa? Talvi aiheutti ihmisille huomattavasti enemmän hankaluuksia kuin hevosille. Onneksi he olivat juuri huoltaneet tallin traktorin, jolla voisi lanata kentän ja maneesin pohjan lisäksi myös lunta.

– Toivottavasti tämä vanha romukasa pysyy nyt kunnossa, Teemu sanoi. Hän paukautti traktorin konepellin alas ja pyyhki moottoriöljyä takiltaan. Anni naurahti.

– Sinulla on sitä nenässäkin!

– Ai onko? Pitää varmaan pyyhkiä se pois, Teemu ähkäisi, mutta kun hän yritti puhdistaa kasvojaan, öljyä levisi hanskoista vielä poskille, otsalle ja leualle.

– Teemu, sä tarttet lumipesun, pieni tyttö huusi hihittäen ja käveli kaveriensa perässä talliin.

– Käy pesemässä kasvosi, mä lähdän pitämään tuntia, Anni sanoi nauruaan pidätellen.

Kun Anni asteli talliin, illan tuntilaiset jo odottivat häntä aivan täpinöissään ja vaativat saada heti tietää tuntiratsunsa, jotka Anni oli unohtanut ilmoittaa etukäteen. Kohta olisi luvassa alkeistunti, johon osallistui neljä nuorta lasta. He eivät ratsastaneet vielä itsenäisesti, vaan jokaisella piti olla oma taluttaja. Tällä kertaa taluttajina toimivat kisatiimiläiset Aada, Siiri, Krisella ja Peppiina. Kun he avustivat alkeistuntilaisia tarpeeksi monta kertaa, heille kertyi pisteitä, joilla he saivat lunastaa itselleen Annin pitämän yksityistunnin. Ja se vasta olikin hienoa, kun sai opettajan huomion ja neuvot koko tunnin ajaksi täysin itselleen!

– Olenpa minä tänään unohtelevainen! Mutta tässä on tunteja, Anni sanoi ja otti paperin taskustaan. Lapset kerääntyivät tohkeissaan pöydän ympärille.

– Jes, mä sain Nipsun! yksi lapsista huudahti pienellä äänellään.

– Ja mä sain Shetanin! toinen vastasi yhtä innokkaana.

– Menen maneesiin valmistelemaan pienen puomi-tehtävän. Tulkaa sinne puolen tunnin kuluttua, Anni ilmoitti ja lähti takaisin ulos.

Kisatiimiläiset ohjeistivat lapsia hakemaan varustehuoneesta tuntiratsujen varusteet ja menivät sitten noutamaan poneja tarhoista.

– Shetaan! Nipsuu! Tulkaa tänne, Aada ja Siiri huutelivat poneille, jotka olivat kaikki kerääntyneet tarhan perimmäiseen nurkkaan. Vähitellen ne lähtivät tallustamaan heitä kohti.

– Voi miten pörröisiä Candy ja Rambo ovat! Krisella ihasteli, kun pienet karvaiset shetlanninponit saapuivat portille Shetanin ja Nipsun perässä.

– Ne näyttää ihan nallekarhuilta, Krisellan sisko Pippiina sanoi. Hän painoi kätensä pehmeiden ponien kaulalle, ja käsi katosi tuuhean talvikarvan sekaan.

– Onneksi Shetan ja Nipsu eivät kasvata ihan noin pitkää karvaa, Siiri ja Aada nauroivat hyväntahtoisesti.

Jotkut hevosrodut kasvattavat luonnostaan hyvin pitkän talvikarvan, joka suojaa niitä kylmältä. Seuraavana yönä myrskyn noustessa pakkasen kuitenkin kiristyi niin paljon, että pihattoponitkin täytyisi ottaa ponitaliin karsinoihin nukkumaan. Ponit kestivät yleensä erittäin hyvin pakkasta, mutta sankka lumipyry ja kova tuuli saattaisi saada nekin viluisiksi.

Kisatiimiläiset taluttivat ponit tallin hoitopaikoille. Sitten he opastivat aloittelijoita hevosten harjaamisessa ja varustamisessa. Lapset olivat nopeita liikkeissään, ja heitä täytyi välillä muistuttaa, että hevosten seurassa piti pysyä rauhallisena.

– Onko tämä oikein? pieni Helmi kysyi ja raapi päätänsä. Aada pidatti nauruaan huomatessaan, että tyttö oli laittanut Nipsun suojan tämän häntään kiinni.

– Ei se ihan tuohon kuulu, se menee etujalkaan. Annas kun näytän.

– Ai jalkaan? Miksi se pitää suojata? Eikö ole tärkeämpää, että Nipsun kaunis häntä pysyy puhtaana? Helmi kysyi ällistyneenä.

Aadan mielestä oli mukava työskennellä lasten kanssa. He olivat aitoja ja viattomia, mutta joskus myös hieman hupsuja. Aada oli jo parin vuoden ajan ollut Rambon tallin kisatiimin pää, mikä aiheutti hänelle silloin tällöin kovia paineita. Painetta olla aina vain parempi, eikä koskaan saisi epäonnistua tai näyttää epävarmuuttaan. Lasten parissa se tunne kuitenkin katosi, eikä hänen tarvinnut esittää mitään.

Siiri letitti nuorimman tytön Lotan kanssa Shetanin harjaa. Ponitamman piti näyttää tyylikkäältä, kun he astuisivat maneesiin puomitunnille. Siiri opetti, kuinka letti tehtiin, ja Lotta yritti matkia perässä. Sivusilmällään Siiri kuitenkin tarkkaili käytävän toisella puolella shetlanninponeja hoitavia Krisellaa ja Peppiinaa. Siskokset vaikuttivat hiljaisemmilta kuin yleensä. Siiri päätti tökkäistä Aadaa ja kysyä häneltä asiasta.

– Aada hei. Kuvittelenko vain, vai ovatko Krisella ja Peppiina olleet jotenkin tavallista hiljaisempia tänään?

– Mä huomasin ihan saman. Ne hädin tuskin edes moikkasivat meitä. Onkohan niillä kaikki hyvin..., Aada mutisi. He päättivät kysyä siskosten vointia vasta tunnin jälkeen, sillä nyt heillä oli kädet täynnä töitä aloittelijoiden kanssa, varsinkin Aadalla.

– Helmi! Sä laitoit satulan nyt väärin päin. Ja suitset pannaan hevosen päähän, ei sun omaan päähän!

Aada ja Siiri olivat saaneet vahdittavakseen kaikkein vauhdikkaimmat lapset. Krisellalla ja Peppiinalla oli hie-
man helpompaa, ja he katselivat tallin toisessa päässä ta-
pahtuvaa sekasortoa kummastuneina.

Kun kello oli viittä vaille viisi ja ponit vihdoinkin varustettu oikealla tavalla, taluttajat tarkistivat vielä ratsastajien varusteet. Kaikilla oli kypärä tiukasti kiinni ja turvaliivi toppatakin alla. Paksun talvitakin päälle ne eivät menneet, mutta alle mahtui hyvin.

Aada avasi tallin oven. Tuuli tarttui siihen ja paiskasi oven lujaa seinään. Kylmä viima osui Aadan kasvoihin. Myrsky teki selvästi tuloaan, ja Aada katsahti hieman huolestuneena taakseen.

– Eihän sen myrskyn vielä pitänyt alkaa?

– Ei, vasta ensi yönä, mutta ehkä tuuli yltyy jo nyt, Siiri pohti ja vetäisi hupun syvälle päähänsä.

Aada kurtisti kulmiaan ja katsahti seinään kiinnitettyä lämpömittaria, joka näytti melkein kymmentä pakkasastetta. Vielä ei ollut liian kylmä ratsastukselle, mutta Aada oli pukeutunut ohuisiin vaatteisiin ja oli jo aivan kohmeessa. Toivottavasti maneesissa tulisi edes vähän lämmin, kun hän taluttaisi Nipsua.

Maahan satanut lumi natisi kenkien alla. Anni avasi maneesin suuret ovet ja nappasi sitten pipos-

taan kiinni, jotta se ei lentäisi tuulen mukana. Taluttajat veivät ponit kentän keskelle, jossa he auttoivat lapset niiden selkään, ja tunti voitiin aloittaa.

– Toivottavasti teillä kaikilla on tarpeeksi vaatetta päällä! Anni huikkasi ja hieroi käsiään yrittäen saada ne lämpimiksi.

– Mun äiti antoi hyvän vinkin! Laitoin kumihanskat ratsastushanskojen alle, jotta lämmin ilma ei pääse pakemaan tai jotain..., Helmi selosti. Hän takelteli hieman, kun ei oikein muistanut äidin sanoja, mutta vinkissä oli perää. Helmin sormet pysyivät lämpiminä koko tunnin ajan.

He aloittivat ensin kävelyharjoituksilla ja vaihtoivat sitten raviin. Taluttajat saivat juosta ponien rinnalla, jotka kantoivat nuoria ratsastajia varovaisesti.

Samaan aikaan tallin parkkipaikalle kurvasi auto, josta kuului neljän nuoren iloista rupattelua ja miehen turhautuneita huokauksia.

– Älkää poistuko autosta, ennen kuin pysähdyn! Elinan isä Jarno huusi, kun Alex oli ottamassa varaslähtöä.

– Juu juu, Alex vastasi ja odotti hetken. Sitten hän puski oven auki ja suorastaan rämpi auton takapenkiltä Milla

ja Jemina perässään. Paksujen talvivaatteiden takia autosta ulos kapuaminen kävi työstä.

– Nuo sun kaverit voisivat hieman rauhoittua. Mun korvat soivat varmaan vielä ensi viikollakin, Jarno mutisi. Hän oli joutunut kuuntelemaan nuorten selostusta kaiken maailman asioista, jotka eivät kiinnostaneet häntä pätkän vertaa. Oikeasti matka oli kestänyt vain vartin, mutta Jarnosta se oli tuntunut ikuisuudelta.

– Älä nyt, kivoja ne ovat! Elina puolusti kavereitaan vaikka tiesi, että isä oli vain vitsaillut. Sitten Elinakin nousi autosta ja pamautti oven kiinni. Jarno heilautti kättään ja näytti nyrpeää nenää, sillä Elina oli hänen mielestään paiskannut oven liian lujaa. Jarno oli hyvin tarkka autostaan.

– Mä unohdin mun kypärän takapenkille! Jemina huuhahti ja lähti juoksemaan auton perään, vaikka Jarno oli jo melkein päässyt koivukujalle.

Jarno pysäytti auton nopeasti ja avasi ikkunan.

– Mitä nyt?

– Mun kypärä jäi, ei muuta. Kiitti vielä kyydistä! Jemina huikkasi avatessaan oven, nappasi kypärän takapenkiltä, pamautti oven kiinni ja lähti sitten juoksemaan takaisin ystäviensä luokse.

– Voi noita teinejä, Jarno hymähti. Silmiään pyöritellen hän lähti ajamaan takaisin kotiin.

Elina, Milla, Jemina ja Alex olivat tulleet hoitamaan hoitohevosiaan illaksi. Myrskyn vuoksi he eivät välttämättä voisi tulla tallille seuraavana päivänä, joten sinne oli aivan pakko päästä tänä iltana.

Tuuli oli yltymässä entisestään, ja sakeat lumipilvet alkoivat peittää taivasta. Myrsky nousi odotettua aikaisemmin, ja se tulisi olemaan paljon pahempi kuin mitä ennustukset olivat luvanneet.

Kirjasarja täynnä heppa- touhuja, ystävyyttä ja seikkailuja!

Keskellä talvimyräkkää Rambon tallille saapuu muuan vaeltaja hevosensa kanssa pyytämään suojaa. Tallilaiset rientävät apuun, mutta aamun sarastaessa vaeltaja on tiessään. Mihin mies oikein lähti – entä miksi hän jätti valkean ratsunsa tallille?

Venny Helén on huippu-
suosittu tubettaja, joka
tekee Schleichtalli Rambo
-lyhytelokuvia ja kirjoittaa
Rambon talli -kirjasarjaa.

www.wsoy.fi

L84.2

ISBN 978-951-0-52105-2